

[Gert Petersen.]

styret i Athen. Men det er der jo ingen som helst kendsgerninger, der tyder på.

Fra dansk side har der ved adskillige lejligheder været gjort forsøg på at rejse spørgsmålet inden for NATO, inden for de med NATO beslægtede organer, og der er ikke kommet noget ud af det. Nu skal der vedtages nye dagsordener, og det er da udmærket, og man ville være et skarn, om man forhindrede det eller søgte at forhindre det. Men kommer der noget ud af det, er der nogen, der egentlig inderst inde venter, at der kommer noget ud af disse dagsordener? Ja, det kan da godt være, der er nogen, der venter det, også inderst inde, men i så fald må man have mig undskyldt: så forekommer det mig en lille smule naivt, at man skulle vente pludselige resultater eller gradvise resultater af noget, som nu i en 3-årig periode har vist sig at være så aldeles ufremkommeligt.

Sandheden er jo, at de store NATO-magter, i ganske særlig grad Amerikas Forenede Stater, ikke har demonstreret nogen vilje til at påvirke til væsentlige ændringer i Grækenland. Den danske udenrigsministers opfordringer til USA om at øve en sådan indsats har simpelt hen ikke båret frugt. Et af argumenterne for vort NATO-medlemskab er jo, at vi kan øve indflydelse indefra. Jeg synes, at netop Grækenlandsspørgsmålet er et helt eklatant eksempel på, hvor lidt indflydelse, hvor ringe indflydelse Danmark er i stand til at udøve inden for NATO i de mere væsentlige spørgsmål.

Hr. Per Møller talte om USAs våbenembargo, men enhver ved jo, at den embargo er meget begrænset, at den kun gælder de sværeste våben, og at man nu er på vippen til at ophæve også embargoen over for de tunge våben. Enhver ved jo, at De Forenede Stater efter præsident Nixons overtagelse af regeringsmagten i USA genoptog den diplomatiske forbindelse med Grækenland i fuldt omfang, hvilket uundgåeligt måtte føles af obersterne som et amerikansk håndslag og formodentlig også skulle opfattes af obersterne som et amerikansk håndslag.

Sandheden er, at NATO ikke alene ikke har villet bekæmpe diktaturet i Grækenland, men at NATO reelt har dannet et skjold for juntaen. Medlemskabet af den vestlige mili-

tæralliance har juntaen kunnet udnytte til at stabilisere og cementere sin magt indadtil som udadtil. Jeg siger ikke, at det ikke også kunne være sket, hvis den stod uden for den vestlige militæralliance, der er andre måder at lade sig hjælpe af den vestlige verdens mægtigste magt på. Spanien står f. eks. ikke som medlem af NATO, men den amerikanske støtte til Spanien, militære støtte, militære baser osv., er alligevel af en karakter, der svarer ganske til USAs støtte til styret i Grækenland.

Jeg skal ikke sætte noget som helst spørgsmålstegn ved den afsky over for det fascistiske styre i Grækenland, som man har givet udtryk for fra den danske regerings og det danske folkets side; jeg er helt overbevist om, at den er ærligt følt. Men jeg er lige så overbevist om, at det, man gør nu og har gjort de sidste år og, er jeg bange for, vil blive ved med at gøre, er at nægte at tage konsekvensen af de forhold, som eksisterer. Hvis man vil tage konsekvensen, falder man ind under den kategori af mennesker, som hr. Per Møller — og jeg tror også udenrigsministeren — allerede har taget højde for ved at tale om, at der var nogle, der ville misbruge situationen til at svække eller splitte NATO.

Man får unægtelig en fornemmelse af, at ikke under nogen omstændigheder må vor alliancepolitik tages op til revision, ganske uanset hvilken politik andre NATO-lande fører, hvilken politik NATO som helhed fører. Man kunne have lyst til at spørge hr. Lembourn og de øvrige ordførere for regeringspartierne og for den sags skyld også hr. Søgaard: hvad nu, hvis eller rettere sagt når NATO nu igen afviser at beskæftige sig med den danske holdning, hvad nu, når USA genoptager leverancen af de svære våben og dermed stryger det sidste ringe forbehold over for fasciststyret? Hvad vil man så sige? Vil man så sige: nå ja, det er der ikke noget at gøre ved, men vi opretholder skam vor protest, og ideen er stadig væk ren og smuk; realiteterne er ganske vist lidt snavsede, men vi skal helst ikke blande den smukke idé og realiteterne sammen. Det er jo det, der er tilfældet.

NATO-pagten, Den nordatlantiske Traktat, indeholder, som hr. Søgaard gjorde opmærksom på, en klar bekendelse — så kan man diskutere, hvor meget den betyder